

[Helga Pedersen.]

tegnes som uddannelse, eller skal vi kalde det filmsakademiet, tror jeg, som jeg også forstår det er ministerens øjeblikkelige vurdering, at tanken er god, den er værd at overveje, men den skal vel ligesom tanken om teaterakademiet lagres lidt.

I øvrigt har lovforslaget bevaret den gældende lovs system. Den højtærede minister ønsker fortsat at have kommunerne med som bevillingshavere og tilføjer også statens filmcentral. I mit parti finder vi, at det ligger uden for traditionel kommunal virksomhed at gå ind i filmsforevisningsbranchen, og vi kan heller ikke indse, at det er rimeligt at medtage et statsorgan som filmcentralen som begrænset bevillingshaver. Derimod er jeg enig i, at landsorganisationer, der arbejder i folkeoplysningens tjeneste, bør være med i kredsen af berettede, for så vidt bevillingssystemet opretholdes.

Jeg påskønner lovforslagets bestræbelser for at holde uberettiget kapitalindfyldelse ude, men selv om reglerne herom er forsynet med den sikkerhedsventil, at overtrædelse kan medføre fortabelse af bevillingen, vil jeg anse det for tvivlsomt, om forbuddet i lovforslagets § 5 vil være effektivt i praksis, men det skal vel nok være der.

Jeg er enig i, at det må være lovens opgave at tilstræbe en højnelse af filmstandard, men jeg tror på den anden side, at det er realistisk, at man ikke fastslår en bevillingshavers pligt til at vælge at forevise de kunstnerisk og kulturelt mest værdifulde film, således som den gældende lov gør det. Dette krav er nu svækket i lovforslaget, og det tror jeg er en fordel. Grænsen for misbrug på dette område er vanskelig at trække, og fortabelse af bevillingen, fordi repertoire har været for ringe, er vist et særsyn.

Lovforslagets regler om, at biografen skal stilles til rådighed uden for spilletiden for skoler og for folkeoplysende sammenslutninger, anser jeg for meget vigtig. Jeg har bemærket, at man såvel i lovforslagets § 9 som i § 10 fastslår, hvilken administrativ myndighed der skal afgøre, henholdsvis om en film tjener oplysningens fremme, og om en sammenslutning har folkeoplysning som hovedformål. Heri er intet sagt om, hvorvidt en bevillingshaver eller en

sammenslutning, der er utilfreds med den administrative afgørelse, som måtte blive truffet, kan gå til domstolene. Det er nok et spørgsmål, som nærmere må overvejes. Det må altså overvejes, hvilken rækkevidde disse noget kategoriske lovudtalelser har, men det kan vi selvfølgelig se på i udvalget.

For så vidt bevillingssystemet oprettholdes, må der naturligvis også være regler om bevillingens varighed, dens ophør og tilbagekaldelse. Jeg finder, at det foreslåede system er klarere end de gældende lovregler, og det giver mig ikke anledning til bemærkninger. Efter gældende lov skal filmsudlejer blot opfylde betingelsen for at få næringsbrev, og efter vor formening bør vi fortsætte med den ordning. Vi mener ikke at kunne tiltræde ministerens ønske om på denne måde at få indsigt med filmsudlejningsvirksomheden, som det hedder i bemærkningerne. Rent faktisk er ministeriet formentlig vel bekendt med, hvilke filmsudlejere vi har, og et tilladelsessystem som det foreslåede betegner vel i virkeligheden en rent overflødig administration.

Forslagene om statens filmcentral, som jo nu er en bedaget institution, 25 år gammel, og om det i lovgivningen nye, men i praksis allerede velkendte filmmuseum ser tiltalende ud. Disse 2 institutioner finder vi er yderst værdifulde i bestræbelserne for at højne filmkulturen. Hvad enten resultatet af vore overvejelser bliver bevillingssystem eller ikke, går vi i mit parti ind for at bevare filmcentralen og filmmuseet og for at videreudvikle deres virksomhed og altså dermed også for at få de fornødne statsmidler stillet til rådighed.

Det forekommer mig klart, at filmmuseet ikke kan overflødiggøre statens arkiv for historiske film og stemmer eller omvendt. Det kan vel tænkes, at der er en vis fare for dobbeltarbejde; et vist dobbeltarbejde kan måske konstateres, men større problemer tror jeg nu ikke det vil skabe, og ved passende instruktion til de 2 institutioners ledere vil de herved forvoldte udgifter kunne bringes ned til et minimum.

Hvad angår den særlige sagkundskab, ministeren anser for ønskelig, har jeg kun et par enkelte bemærkninger. På den ene side føler jeg mig tiltrukket af den opdeling, der foreslås i filmsråd og biografråd, hvor